

[Document formació:]

L'ASSEMBLEARISME I LES DINÀMIQUES ASSEMBLEÀRIES

L'ASSEMBLEARISME I LES DINÀMIQUES ASSEMBLEÀRIES.

DEFINICIÓ I CARACTERÍSTIQUES GENERALS

S'anomena assemblearisme aquella forma d'organització basada en l'assemblea com a òrgan suprem. Una assemblea és un col·lectiu de persones que prenen decisions per consens, o en votació (sempre que es pugui, majoritària) si no és possible l'acord.

El funcionament assembleari és el que assegura un grau de respecte més gran a tots els criteris dels membres d'un col·lectiu, com també potencia el debat i la participació.

Amb tot, la forma assembleària és un tipus d'organització que, tot i que es basa en l'assemblea, no està concretada ni perfectament estipulada. Això és a causa de la impossibilitat i inviabilitat d'aplicar l'assemblearisme "pur" (que totes les decisions –sense excepció– es prenguen en assemblees) a col·lectius molt nombrosos (nacionals, regionals...)

És per això que col·lectius o organitzacions han de recórrer moltes vegades a fórmules delegades i alternatives (exemples: executiva, mesa, secretaries tècniques o comissions, coordinadores, etc.)

I és ací on trobem la gran qüestió (debatuda per la immensa majoria de col·lectius i/o organitzacions de caire contestatari assembleari):

Fins a quin punt hem de delegar el poder de decisió de l'assemblea? Quines competències pot traslladar l'assemblea a la seva delegació o representació? Quan i com? En principi, tot i que aquest tema el tractarem més endavant, podem dir que qualsevol delegació-representació de l'assemblea depèn dels diferents contextos, situacions i circumstàncies en què es trobe l'organització, així com també hi influeix el tipus i grandària d'aquesta.

S'ha d'intentar utilitzar al màxim possible l'assemblea com a poder de decisió per tal que el màxim de persones participen en les decisions. I per aconseguir que tots hi puguin participar tant en les decisions, com en els debats i actes, hem de donar-los les possibilitats per això. Cal gramatitzar la **participació i igualtats de condicions** en totes les assemblees i,

per tant, els mecanismes per la presa de decisions han de ser coneguts per tots els integrants i estar a l'abast de qualsevol d'ells. Així, són necessàries estructures formals com a mínima garantia i possibilitat de participació igualitària. Si la informació, els mecanismes interns, etc., estan només a l'abast de les persones que estan constantment en l'all i, per tant, es basen en les relacions i contactes personals sense tindre en compte les que no tenen eixe ritme o "afinitat", per endavant es lleva la possibilitat de decidir en igualtat de condicions a moltes persones. Moltes vegades, per desgràcia, la igualtat de condicions és pura retòrica.

Perquè hi haja una presa de decisions igualitària, aquesta ha de ser assembleària. No obstant això, cal dir que l'assemblea com a mecanisme participatiu té moltes limitacions, i en si mateixa aquesta no és prou per assegurar l'equitat en les decisions, per la qual cosa tampoc hem d'eleva-la a l'altar: No totes les persones assistents a una assemblea tenen la mateixa facilitat d'expressió, no s'expliquen tan bé, no tenen els mateixos suports entre les altres persones, hi ha un grau alt de personalismes i de subjectivitat, no tothom hi pot assistir, hi ha grups o persones que s'organitzen per manipular-les... Per tant, no tots som iguals en una assemblea. No obstant això, en una assemblea sí que es donen les mateixes possibilitats d'intervenció, per la qual cosa està carregada de potencialitats.

ASSEMBLEARISME I CONSENS: MAJORIES I MINORIES

Una altra de les limitacions de l'assemblea és el joc de la majoria davant la minoria. En una assemblea, la decisió sol correspondre a l'opinió majoritària, però això no significa ni molt menys que siga la justa o la més adequada. Pot ser que siga un xicotet grup qui tinga raó però la seua proposta pot ser rebutjada si no té suport suficient. És la principal crítica que se li pot fer a tot sistema basat en els vots. Una votació que dóna veu a la majoria, fins i tot pot considerar-se no democràtica si amb això s'obliga el conjunt, inclosos els oponents, a doblegar-se davant la decisió dels "més". Per això, és bo i important incloure elements correctors, com la presa de **decisions per consens**.

Però el que hem de tindre clar és que moltes vegades és impossible arribar al consens. I és que sempre hi ha un grau elevat de limitacions: el factor temps, efectivitat i/o rapidesa de les decisions, el cansament de l'assemblea, la tossudesia i fins i tot dogmatisme de certs membres, etc. Per això, sovint s'ha de votar en les assemblees. No obstant això, algunes d'aquestes limitacions o impediments per aconseguir el consens es podrien evitar seguint alguns mètodes.

Així, el factor temps podria no tenir tanta importància si no se'n perdera tant en l'assemblea; i una de les maneres per estalviar temps es basaria a dir les coses necessàries, sense repetir-ne altres que ja s'han dit: no ser redundant.

Cal dir que per complir això s'ha de prestar molta atenció durant l'assemblea i apuntar tot allò que s'hi diga. No obstant això, també hem de dir que pel bon transcurs de l'assemblea moltes vegades es imprescindible repetir coses que ja s'han dit; en això estem d'acord. Però el que no s'ha de fer és, per exemple, donar un mateix punt de vista amb explicacions idèntiques a altres que ja s'han fet, donar la mateixa visió sobre un aspecte sense importància, etc.

D'igual manera, hem de guanyar temps mitjançant el diàleg, únicament i exclusiva dels aspectes a tractar en l'ordre del dia, no parlar de coses insignificants que puguem ocasionar pèrdua de temps; però, sens dubte, un aspecte molt important que no es té en compte és la possibilitat de sotmetre a crítica totes les teories, fins i tot la pròpia, amb la qual cosa s'evitarien dogmatismes i actituds tancades que l'únic que fan és evitar el consens: cal buscar la veritat i allò que siga més beneficiós i interessant per l'assemblea, no l'interès personal (aquesta qüestió, l'analzarem als últims apartats en assemblearisme i coherència). Amb tot, cal intentar sempre aconseguir el consens, intentar cedir i fer concessions per mantindre la unitat. Una unitat que és la que ens dóna la força i la consistència per tirar endavant i lluitar.

ASSEMBLEARISME I DELEGACIÓ: EFECTIVITAT I RAPIDESA ORGANITZATIVA

Com ja hem assenyalat al principi, per tal que funcione àgilment qualsevol estructura assembleària o organització, sovint és necessari nomenar una mena de delegació o

representació; d'exemples clars, en trobem en qualsevol acte de comunicació externa (tant amb altres organitzacions o col·lectius com en premsa, etc.) d'encarregar-se del material (demanar-lo, dissenyar-lo i proposar-lo, etc.) d'encarregar-se d'economia, de fer (l'esborrany d'un) comunicat, etc. És impossible i inviable que l'assemblea en si (tots els membres del col·lectiu) pugui fer determinades tasques concretes en un temps determinat (elaborar un document, encarregar-se del material, entrevistar-se amb algú, etc.) la realització de les quals només la podrien exercir un/s determinats membres.

És obvi que per tal de portar a terme un treball seriós, constant, àgil i ràpid cal nomenar representants i fer comissions. El problema que això comporta és que de vegades és indispensable notificar alguna cosa ràpidament, sense donar temps a consultar-ho a l'assemblea. I és ací on ens hem de preguntar: Fins a quin punt hem de delegar en l'assemblea? Quines competències pot traslladar l'assemblea a la delegació? Quan i com? És evident que aquestes preguntes són complicades i complexes i no poden ser contestades amb facilitat; l'única manera de fer-ho depèn de la situació, organització o assemblea i cas concret en què es dona.

És clar que si l'assemblea és una organització formalment constituïda, amb ponències, estatuts, etc., part del problema es pot resoldre amb la inclusió en aquests de clàusules o punts que tracten el tema de les competències de l'assemblea i de la seua delegació respectiva.

Un altre problema resideix en la tendència de les delegacions a convertir-se en elits, en una mena de burocràcia... Indubtablement, qui manté aquest esperit d'elit, de superioritat envers els altres (amb la consegüent tesi que no tots som iguals, sinó que hi ha gent capacitada que ha de prendre decisions i gent no capacitada subordinada), no té un vertader caràcter socialista, comunista, anarquista o revolucionari, sinó més aviat, està plena de prejudicis i idees capitalistes. Per això, en una organització assembleària que lluita per una vertadera transformació econòmica i social (amb el consegüent canvi en les relacions personals i socials) s'ha d'evitar al màxim la contradicció entre romandre en aquest tipus d'organització i comportar-se i fomentar valors reaccionaris, jeràrquics, irrespectuosos, capitalistes...

ASSEMBLEARISME I RESPONSABILITAT

Tal com ja hem assenyalat, l'assemblea funciona en tant que les persones que la formen la dinamitzen. Això implica treballar, fer propostes, responsabilitzar-se d'algunes tasques, donar idees, estar assabentat d'allò que passa, ser constant... En definitiva, l'assemblea funciona quan hi ha responsabilitat de tots els individus que la formen. La responsabilitat es la base del bon funcionament de l'assemblearisme. I és que en aquests tipus de manera de funcionar (i de filosofia), en la qual tot depèn de tota la gent que en forma part, totes les persones passen a ser responsables del funcionament. I és per això que tots els individus de l'assemblea tenen una certa obligació moral envers el treball que implica l'assemblearisme.

Qualsevol organització assembleària tracta de posar una eina a l'abast de totes aquelles que estiguen disposades a ser protagonistes, participants, a assumir aquest compromís. Els individus que s'uneixen defineixen l'organització resultant en la mateixa mesura que l'organització marca els seus components. Cal evitar al màxim les contradiccions entre objectius –o propostes polítiques– i els mitjans –en aquest cas, l'organització–, perquè si no els objectius s'acabaran adaptant a les necessitats de l'organització. L'estructura deixarà de ser una ferramenta i és convertirà en un fi en si mateix. És lògic que algú que gasta esforços i temps en un projecte el defensi amb ardor, però això no ha de portar-nos a pensar que qualsevol proposta avalada per l'organització és millor que la que vingi de fora. En la persona militant hi ha d'haver una tensió dialèctica, i constant entre la raó i la raó de l'organització. Si el projecte organitzatiu vol evitar aquestes contradiccions, com en el nostre cas, ha d'implicar en les seues decisions el màxim de persones, amb igualtat de condicions i la informació ha de repartir-se per igual.

En la nostra experiència, és l'única manera que l'estructura genere individus lliures i capaços de decidir per ells mateixos, conscients dels seus actes i de les seues conseqüències. És evident que la responsabilitat és diferent segons l'assemblea, però hi ha uns trets comuns de responsabilitat que s'han de ressaltar:

- Assistir a totes les assemblees.
- Ser puntual. La puntualitat és molt important. S'ha de respectar i complir amb l'horari

fixat per tal de guanyar temps i per ser respectuós amb la resta de persones. I és que la impuntualitat és una gran falta de respecte envers la resta de persones de l'assemblea i cap el poder decisor d'aquesta (ja que l'horari és i ha de ser fixat per la mateixa assemblea).

- Estar assabentat i informat de tots els aspectes de l'assemblea.

- Fer propostes, donar idees. Això implica dedicar temps als temes tractats en l'assemblea. I és que no s'han de tractar i pensar temes només a l'hora de l'assemblea. A aquesta s'han de portar temes, idees i propostes ja treballades per tal d'agilitzar i dinamitzar l'assemblea, la qual ha de ser l'òrgan suprem de decisió.

- Responsabilitzar-se de determinades tasques, com poden ser: maquetar, enganxar cartells, fer pancartes, fer un comunicat, muntar paradetes, estar en una comissió, parlar amb la premsa, entrevistar-se amb gent, fer octavetes, llegir i valorar informes, articles, lleis, etc. És evident que ací pot sorgir el problema que hi ha gent que curra molt i altres que (auto anomenant-se militants) no hi fan res. Açò pot portar relacionats mals rotllos personals, enveges, *rabietes*, etc. Però el que vertaderament és militant ha de ser coherent en tot allò que faça i diga. Ha d'assumir la responsabilitat individual i col·lectiva per tal de fer funcionar l'assemblea; la responsabilitat individual suposa tot el treball i tasques que hem dit abans, mentre que la col·lectiva implica la de conscienciar els altres militants de la necessitat del seu treball per poder tirar endavant. S'ha d'intentar conscienciar, parlar i no enfadar-se ni tindre mals rotllos personals. Per tal que l'assemblea funcione, tots hem de ser una pinya; hem de portar a terme unes interrelacions vertaderament humanes, solidàries, plenes de camaraderia i de companyonia, que trenquen amb l'actual model de relacions humanes impulsat pel capitalisme (això ho tractarem al tema següent).

- Fomentar i impulsar la formació tant individual com col·lectiva. Tota militant revolucionària ha d'autoeducar-se i formar-se contínuament. És evident que si vols canviar el món amb propostes noves, si vols treure a la llum totes les contradiccions, injustícies i desigualtats del sistema, has de conèixer, saber, informar-te, llegir, reflexionar... Però, a part de formar-se individualment, cal fer que l'altra gent també es forme. És per això que s'ha de garantir en tota organització assembleària mecanismes que impulsen cap a la formació. Una solució podria ser la creació d'una comissió de formació amb gent de l'assemblea. Aquesta

s'encarregaria de vetllar per la formació política, social i tècnica de la militància mitjançant mètodes com elaboració de material de formació, creació de debats, etc.

- Difondre el projecte de l'assemblea i/o organització per tot arreu, especialment en l'àmbit que li pertoca. Això s'ha de fer sense ànsies de protagonisme, sinó per un vertader interès en el projecte i en el seu creixement.

ASSEMBLEARISME I COMPORTAMENT INTERPERSONAL: LA COHERÈNCIA. LA IMPORTÀNCIA DEL RESPECTE. LA NECESSITAT D'UNA MORAL REVOLUCIONÀRIA I ASSEMBLEÀRIA

L'assemblea, com ja hem dit, és una forma d'organització. Però és una forma d'organització basada en una igualtat entre tots els membres que la formen; a més, fomenta el debat, la participació entre tots els seus integrants. En aquesta es donen les mateixes possibilitats d'intervenció entre tots els membres que la integren, a més d'assegurar el grau de respecte més gran a tots els components del col·lectiu. Aquests trets bàsics de l'assemblearisme donen a aquesta forma d'organització un caràcter més ampli que el pròpiament organitzatiu; en concret, aquestes característiques impliquen una nova forma de vida, una nova forma d'interrelacions personals, és a dir, una nova forma de comportar-se que trenca amb les actuals relacions socials impulsades per l'actual sistema: individualisme, egoisme, passotisme, jerarquia, competitivitat, animositat, insolidaritat, enveja, etc.

És per això que davant l'actual "cultura capitalista" predominant al món hem de proposar una "cultura" del respecte, de la solidaritat, del assemblearisme... en definitiva, una vertadera cultura revolucionària, de canvi social. I això va molt unit amb l'assemblearisme perquè aquest posa les condicions (és a dir, la presa de decisions entre tots en igualtat d'oportunitats i sense discriminació de cap tipus) per tal que aquestes noves maneres de relacions socials es puguin dur a terme.

Lluny de caure en triomfalismes prompts després de la creació d'una assemblea, cal pensar que el treball està per fer i només donarà fruits satisfactoris per totes si partim de la

prudència, paciència i respecte, és a dir, un canvi en les relacions socials predominants, que una iniciativa col·lectiva d'aquesta mena mereix. Comencem a caminar des d'una realitat molt deteriorada pels actuals valors predominants al món. Divisions, enfrontaments, egoisme, individualisme, paràlisi, passotisme, falta d'incidència en allò social... Sempre és positiu, per assegurar el bon esdevenir d'aquest projecte, recordar quins en poden ser els enemics més perillosos.

Seria convenient que revisàrem les actituds i mètodes que es porten en els debats, atès que no seria la primera vegada ni l'última que no són abordades honestes iniciatives per comportaments, no sé si malintencionats, però sí vehements, egoistes, individualistes, xulescos, poc reflexius... I és que hem de reconstruir l'hàbit de treballar juntes, d'escoltar-nos, d'aprendre com som i sanejar l'ambient polític – moltes vegades irrespirable. En aquest sentit, són la reflexió serena i l'actitud ferma però oberta, respectuosa i solidària, les claus bàsiques per arribar als objectius comuns, per vertebrar-los i fer-los emergir amb ganes renovades. Sovint, en totes les assemblees, hi predominen diferents discursos i anàlisis, els quals moltes vegades es contraposen i són contraris. L'aprofundiment en les nostres realitats porta sens dubte a l'elaboració de diferents visions sobre aquestes. Açò, que en principi no té res de negatiu, sol conduir a tensions generades per la confrontació de les visions diferents. Aquesta tensió dialèctica sol decantar-se en dues direccions:

- L'enfrontament obert, els intents per forçar consensos artificials, la mentalitat de batalla ("guanyar", "vèncer", "derrotar", "perdre") i inevitablement a la frustració d'una i a la "satisfacció" competidora de l'altra.

- L'avanç, la superació de la por de les nostres diferències i divergències, el respecte envers aquestes, la incidència en les pràctiques i objectius comuns i entorn d'aquests configurar la/les estructures que ens faciliten la tasca, que ens facen més fortes en la nostra heterogeneïtat.

Qui va a una assemblea no hi ha d'anar a "enfrontar-se a", sinó que ha d'anar a "construir amb". Una cosa és la confrontació de visions; i una altra, l'enfrontament sagnant i poc honest. Nosaltres hem de superar la dicotomia "guanyador-derrotat". No hem d'entrar en personalismes egoistes individualistes que no fan més que reflectir el sistema econòmic contra el qual combatem. L'actitud de "jo tinc raó", "jo i els meus tenim la veritat" està molt

present en les nostres pràctiques polítiques, segurament a causa de la impregnació de valors capitalistes.

Davant això, hem d'intentar trobar allò més adequat, analitzant les diferents visions sense caure en personalismes i/o egoismes/protagonismes que no fan més que reflectir una hipocresia bestial (és incompetent la permanència en una assemblea –on s'està per fer coses per la resta de persones i/o pel teu poble– i el personalisme i individualisme egoista). La batalla, li l'hem de donar a l'enemic real, que és el capitalisme, germen de totes les desigualtats (tant de pobles com de persones), exclusions, marginacions... A ell hem d'ensenyar-li les dents; tota la nostra ràbia i agressivitat continguda no ha d'anar dirigida als companys de lluita, sinó que ha de canalitzar-se contra el sistema que crea, perpetua i legitima tot allò contra el qual lluitem. I, en especial, contra els caps visibles d'aquest sistema, contra aquells que legitimen, perpetuen i creen totes les injustícies que genera.

I tot açò no contradiu la legítima defensa dels principis polítics. La fermesa no està renyida amb el respecte cap a les opinions d'altres companyes. Aquest respecte que tant anomenem, es veu absolutament trencat per determinats comentaris, tons, actituds...: La prepotència pot ser una de les més evidents. Quan en el curs de la intervenció d'una companya, una altra somriu irònicament, es porta les mans al cap, rebufo, fa gesticulacions negatives, comenta la jugada en veu baixa amb la del costat o mira amb cara de fàstic, està faltant el respecte a qui parla. I això porta explícit un sentiment de superioritat, un sentiment irrespectuós per anar de "llestos" que implica una total incoherència amb la pràctica assembleària i una total implicació amb els valors del món que diu que vol canviar. Seria més convenient que en el torn de la persona amb qui està en desacord, ho diguera expressament, ja que així podria ser rebut amb arguments en lloc de generar malestar, situacions incòmodes o seriosos i comprensibles rebots. No és més que un exemple, però aquests comportaments, molt estesos desgraciadament (sobretot en aquells que volen anar de "llestos"), fereixen moltíssim i sovint fan que altres persones es retiren del debat, que perd aquesta riquesa i varietat. I tot, sense comptar les possibles pèrdues de temps i els mals rotllos personals (fatals pel bon funcionament d'una assemblea) que solen originar. Les desqualificacions personals també són una altra classe de prepotència.

Quan en un moment del debat hi ha un insult, una paraula dolenta dirigida a la persona, sense en cap moment referir-se al mateix debat o al mateix tema discutit, s'hi cau en un estat de contínua polèmica, d'animositat, de violència verbal que és molt perjudicial per l'assemblea. A més, les desqualificacions personals en ple debat, poden constituir una fal·làcia, forma de raonament que pareix correcta però que no ho és quan és analitzada detalladament.

En concret, seria una fal·làcia ad hominem, raonament basat a atacar la persona que fa l'afirmació. Aquest raonament és fal·laç perquè el caràcter personal o circumstancial d'una persona no té res a veure amb la veritat o falsedat dels seus raonaments. Aquest raonament pot ser persuasiu pel procés psicològic de la transferència: si pot provocar una actitud de desaprovació cap a una persona, pot traspasar el camp estrictament personal i convertir-se en desacord amb allò que eixa persona diu. La polemització i estat d'animositat creat en moltes assemblees és dels més dolents pel funcionament d'aquesta. I moltes vegades és creat per desqualificacions personals. En concret, certs membres de l'assemblea, en lloc de concentrar tots els esforços a buscar solucions als temes debatuts, s'esforcen amb l'objectiu de "derrotar dialècticament" el seu "adversari verbal"; l'únic que fa açò és entrar en una contínua guerra dialèctica, basada en la llei del més fort, que allunya el vertader tema a tractar.

Aquesta polemització, a part d'ocasionar una gran pèrdua de temps, de concentració i d'esforços, fa que hi haja una atmosfera tèrbola entre les mateixes companyes d'assemblea i de lluita. Si tenim discrepàncies entre nosaltres, hem de saber solventar-les de forma constructiva i no infligir ferides profundes. Una polèmica provoca guanyadors i perdedors; si es lluita per guanyar, hi ha la temptació d'eludir certs detalls que podrien condicionar el punt de vista de l'oponent i argumentar només allò que interessa. Quan existeix l'oportunitat de presentar detalladament els arguments d'ambdós bàndols, és molt probable que s'hi troben punts de vista vàlids pels dos. Sovint, la veritat no és una qüestió d'extrems simplificats, sinó que es troba en un terreny intermedi difícil de delimitar. Les pràctiques adversàries no condueixen a la veritat quan únicament examinem una font d'error, en lloc de preguntar-nos quines conclusions positives i quins beneficis ens aporta.

Aquesta polemització constant limita els nostres coneixements en lloc d'expandir-los. Es malbarata una enorme quantitat de talent i d'energia per rebatre acusacions personals i extravagants al·legacions. Per un bon funcionament de l'assemblea, cal fomentar la cooperació i l'acord davant el conflicte i l'oposició. El protagonisme buscat per certes persones també es un mal que hem d'intentar evitar en tota assemblea. És evident que hi ha certes persones que tenen més idea, més experiència, més coneixements..., per la qual cosa hi parlen més que altres, però això no implica que hagen de portar sempre la veu cantant, ni hagen de tindre sempre l'última paraula, ni s'hagen d'ocupar sempre de certes tasques. Hi ha gent que s'ocupa de tot açò per un vertader sentiment d'ajut i de generositat, però n'hi ha altres que només tenen l'objectiu d'esdevenir protagonistes, sense tindre en compte ni la participació, ni la veu, ni la presència dels altres membres de l'assemblea. Una organització amb un vertader esperit assembleari ha de trencar amb tot açò; cal fomentar la participació de tots els membres, que tots tinguen la possibilitat d'influir en el conjunt, sense caure en la tendència de la formació d'elits o burocràcies i combatre-la procurant la mínima delegació i la rotació sempre que siga possible de tasques i càrrecs. L'agressivitat en l'assemblea és un estratagema per portar-se el gat a l'aigua com qualsevol altra, ja que talla en gran mesura el debat i el polaritza entre dues posicions, obligant a la resta a posicionar-se en l'una o en l'altra. És, per tant, una ferramenta per forçar decisions i consensos mal cimentats. Ser agressiva no té per què consistir, a arrapar a ningú. És un to, una forma d'exposar les opinions.

Molt amb compte, perquè de vegades la confonem amb la fermesa o claredat en el discurs. Les conspiracions prèvies d'un grup hi poden ser molt perilloses. Els acords tàcits per convèncer acaparant els torns de paraula, exposant el mateix discurs amb diferents tarannàs perquè parega espontània la confluència d'opinions entre distintes persones: des de les més agressives fins a les que entren al debat amb suavitat i bones maneres. Per tot açò exposat, pensem que l'assemblearisme no ha de ser fer nosaltres una simple forma d'organització, sinó que ens ha de fomentar una manera de comportar-nos, una moral. I aquesta ha de trencar amb tots els comportaments conservadors, capitalistes... heretats; hem de fomentar una vertadera moral revolucionària, assembleària basada en el respecte, en la no

discriminació, en la igualtat entre totes les persones, en la solidaritat, en el suport mutu, en la companyonia, en la fraternitat, en la humanitat i en el desig d'un canvi (tant al nostre país, com al món) que convertisca aquesta forma de comportament com una cosa normal. Volem un canvi, una transformació total en el sistema econòmic, social i polític, una revolució que ens permeta unes condicions que facen possible un canvi en el comportament humà, unes condicions (igualtat, justícia, llibertat, fraternitat) com les que ens dóna el sistema assembleari que defensem. Tots els membres són considerats iguals sense cap tipus de discriminació, tots tenen els mateixos drets, tots tenen veu pròpia i lliure, tots són companys –i no enemics com al sistema capitalista–, tots tenen vot propi –i no manipulat–, tots lluiten pel mateix objectiu (una vida digna, lliure, justa, saludable, humana i feliç): una persona aconsegueix el seu total desenvolupament en tant que ho aconsegueixen la resta de persones.

( ) Març 2011